

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**HRIECH NÁŠ
KAŽDODENNÝ**

HRIECH NÁŠ KAŽDODENNÝ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

HRIECH NÁŠ
KAŽDODENNÝ

sloart

Copyright © Dominik Dán 2008
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-522-2

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Imperiti facile ad credendum impelluntur.

Neskúsení, neznalí ľudia
sú ľahko dohnaní k tomu, aby verili.
/Cicero/

Venujem Ine a Vladovi Khandlovcom.

*Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc
ďakujem MUDr. Denisovi Valentovi,
súdnemu znalcovi odboru Zdravotníctvo
a Farmácia odvetvie Súdne lekárstvo.*

Nasledujúce strany budú nechutné. Nečítajte ich. Ak sa predsa rozhodnete a vydržíte až do konca, nevyčítajte mi, že som zvrhlý a morbidny, že preháňam, že sa snažím zveličovať, že nepoznám hranice.

Nevyčítajte mi, že som slušnosť a zdravý rozum vymenil za peniaze a pochybnú popularitu a že mi oči zaslepila vidina prchavej slávy. Nevyčítajte mi, prosím, že som slepý. Skutočnosť je oveľa horšia.

1

NOVEMBER 2002

Pondelok 1:00

Plazil sa, ale už nevládal.

Dlane mal rozodraté do krvi a drobné kamienky pod kožou sa zlepili krvou a trhali vlákna svalov jedno za druhým. Malo by to bolieť, ale nebolelo. Nohy ho z posledných síl vyniesli z pivnice na chodbu a odtiaľ do mrazivej noci. Posledný úder, čo dostal do brady, mu zalomil hlavu, zaboľel v zátylku a vyslal teplú vlnu do chrbta a do ramien. Potom stratil vedomie. Keď sa prebral, cítil sa ťažký. Teplo sa z tela vytratilo. Aj bolesť. Ostalo iba tupé nič. Prestával sa cítiť. Najprv ruky, potom nohy... potom celý chrbát.

Chcel vstať, ale spadol. Bol už na ulici, ale chcel ísť ešte ďalej. Ďalej... preč od neho... od diabla... preč!

Plazil sa, ale už naozaj nevládal.

Začal sa dusiť. Zlomený nos upchala krvná zrazenina a do úst mu z pažeráka vystrekli zvratky. Pomiešali sa s krvou a úlomkami zubov a vytvorili hustú kašu. Trochu vyteklo, ale veľká hrča ostala v hrdle a dusila ho.

Kašľal a snažil sa vytlačiť hrču von a nadýchnuť sa, ale... nešlo to! Nešlo to! Dávil a ručal. Stále mal plné ústa a keď sa mu aj podarilo kúsok vyplúť, ústa sa opäť zaplnili.

Nevidel.

Viečka mal naliate krvou a zlepené. Cez tenké škáry sotva rozoznával obrysy domov.

Nič ho nebolelo. Už ho nič nebolelo.

Mechanicky zaberal striedavo rukami a striedavo nohami. Sunul sa vpred ako veľký zakrvavený plaz. Dopla-

zil sa ku kontajneru na konci tmavej ulice v starobyľom centre Nášho Mesta. Vzoprel sa na lakťoch a z posledných síl sa snažil zachytiť kovového držadla. Vtedy ju zbadal. Konečne! Záchrana!

„Adam, pozri... tam niekto leží!“

„No a?“

„Adam, hýbe sa... on... chce vstať...“

„No a?“

„Adam, mali by sme sa pozrieť...!“

„Feťák zasraný... vylihuje si pri kontajneroch... a ja sa mám ísť na neho pozrieť... si normálna!? Pohni a nasadni už, čakajú nás! Vieš, že musím byť na ukončení, je to pre mňa životne dôležitá recepcia, je tam minister a generálny riaditeľ a všetci, veď som ti už hovoril! Ak sa to dnes večer podarí uvariť, tak o mesiac som...“

Veľký bavorák urobil piť piť a zablikal svetlami. Adam v smokingu sa obzrel, kde má manželku.

„Tak nasadneš už?!“ bol nervózný. Išlo mu o všetko.

„Seriem ti na tvoju recepciu!! Neboli sme tam od začiatku, tak načo sa tam teperíme teraz o jednej v noci!? Doletiš ako zmyslov zbavený, rýchlo, obliekaj sa! Čo som ti ja slúž...!?“

„Nese... ty!! Bože!! Zdena!! Čo som komu urobil!? Nerozumieš tomu, že Laco mi volal o deviatej, že sa ide o mne jednať a o všetkom sa rozhodne teraz v noci... priletel som na poslednú chvíľu, tak ma netlakuj aspoň ty!!!“

„Nemohol si predtým zavolať!!!? Aspoň z letiska, že si priletel... Ty idiot! Uprostred noci sa vovalíš do bytu... skoro som skolabovala!!“

„Teraz, na ulici to budeme riešiť, nie!? Krava! Čo už teraz na tom záleží, či som zavolať, alebo nie?! Tak nasadneš už!?“

Nenasadla. Trucovito hodila obnaženým plecóm vytŕčiacim z krásnej večernej toalety. Urobila pár klopkavých krokov v prítmí kamennej ulice. V jednej ruke kabelka, v druhej lem nekresťanský drahých šiat. Nepáčili sa jej, ale keď predavačka v salóne povedala cenu a odkiaľ sú, vzala si ich. Držala ich vysoko, aby sa nezašpinili o dlažbu.

„Ty, Adam... ale... on tam leží pri tom kontajneri... a kýva nám...“

„Chce dvacku na pivo! Ser naňho a švihni si už!“ muž bol netrpezlivý.

„Je akýsi čudný, Adam... On je akýsi... celý biely, čo to má na sebe!? Bielu deku, alebo... bielu nočnú košelu? Alebo... počkaj, Adam! A je celý krvavý... preboha!!!“

„O jeden dôvod viac aby sme k nemu nešli, máš šaty za sto litrov, tak sa neondej a sadaj už!!“

„Ale...“ urobila krok a ostrá špica podpätku sa zaryla do pukliny medzi dlažobné kocky.

„Boha!“ zastonala.

„Ty krava! Tie sú od Manola... keby ťa videl Blahník, zalomil by rukami! Stáli tricku... ak zlomíš ten opäťok, jednu ti vrazím, fakt!! Zdena!!! Neblbni a sadaj!!“

Pričupla, opatrne si zachránila opäťok a vrátila sa k autu. Kým nasadla, ustráchané sa pozrela hore k ich balkónu.

„Adam! Čo ak zomiera?!“ syčala a cmúľala si prst, lebo pri vyťahovaní opäťku si zlomila nalepený necht.

„Tak sa to dočítaš zajtra v novinách! Feťák zasraný...“

Naštartoval a vyrazili.

Mali sa radi. Bola to láska. Ona ho milovala, lebo robil šéfa medzinárodnej poisťovne a mal ambície na generálneho a on ju miloval, lebo jej tata bol... vlastne všetko, čo Adam v živote dosiahol, mu zabezpečil práve on. Tak ju miloval, lebo mocný tata ešte žil.

Na spoločnom konte mali niekoľko miliónov dôvodov na lásku. Ale ich láska k blížnemu svojmu nebola schopná prekročiť prah ich veľkého bavoráka. Ich láska bola zbabelá. Tak radšej zabuchli dvere a vyrazili v ústrety rozbehnutej párty.

Na chodníku pred nimi zomieral chlapec.

Mal trinásť rokov. Volal sa Peter Mikuš.

Aj jeden z apoštolov sa volal Peter. Aj on raz zomieral... a nerád, ako tento... a tiež ho to bolelo.

2

Pondelok 5:58

„... za túú horúúú za vysokúúú, mám frajarkúúú černóó... jóóóóúúú... a za túúú ho...“

„Drž hubu, Janči! Je šesť a tu bývajú samí fajnoví... zasa sa budú na nás sťažovať! Oni vstávajú o desiatej a obedujú, keď my máme fajront! Minule im vadilo, že trieskame s kontajnermi a že šrotovačka príliš hučí! Radšej drž tú tlamu na uzde a podaj ho sem!“

„Prečo? Prečo by sem si nemohel zaspívať, keď som si včera fajnovučko šmekol a dneska mám pocit, že by som létal, chlapani moji, jaká bola!? Jak cukrová vata na hoch...“

„Kašlem ti na tvoje orgie...“

„Na čo...!?“

„Na trtkáčku! Hulákať tu tak skoro ráno nemôžeš...“

„A môžem!“

„A nemôžeš!“

„Nemôžem!? A prečo? Nech sa všetci po...“

„Kušuj a podaj ďalší, nech to odsýpa!“

„Na!“ a posunul mu ďalší kontajner.

Smetiari postupovali systematicky od priechodu k priechodu a snažili sa robiť čo možno najväčší hluk. Zvlášť v tejto štvrti, lebo práve z tejto zavšivenej prominentnej štvrte im chodilo najviac sťažností.

Spievať by však nemusel. Hrkotanie kontajnerov a hluk stroja sa ospravedlniť dali, hoci aj ich hlučnosť by sa dala pri troche dobrej vôle znížiť, ale načo? Ale spev o šiestej ráno v prázdnych uličkách starého mesta by vedúci neospravedlnil nijako, a preto ho kolega smetiari zahriakol.

„Kušuj a podávaj...“

Veľké žlté auto na boku s nápisom OLO zacúvalo do slepej uličky. Keď cúvalo, odporne pípalo. Aj to by sa dalo vyriešiť, ale načo?

„Ešte tam vzadu jeden a končíme, ideme vysýpať... Janči, podávaj!“

Janči zoskočil zo zadnej stúpačky a rutinovaným pohybom chytil kontajner. Mykol ním.

„Fúúj, kurvy prachaté! Zasrali celý kontajner...“ a zhnu-sene sa pozrel na rukavicu, čo sa mu šmykla po rúčke.

„Boha... to nie je hovno, to je... to je...“ privoňal, „Ježišu-kristenanebi... krv!“ pozrel na zem a očami sledoval krvavú stopu vedúcu k... „Ježišukriste... milosrdný Bože...“

„Neziap! Feri!! Vylez!“ veliteľ lavej stúpačky kývol na šoféra a pobúchal mu po dverách kabínky.

Šofér smetiarskeho auta z mašiny nikdy nevystupoval a dianie na ulici ho vôbec nezaujímal. Počúval rádio, čítal noviny, raňajkoval, telefonoval, strihal si nechty alebo robil čokoľvek iné, ale nikdy nevystupoval, iba ak...

„Tak vylez! Je tam chlap a vyzerá celkom nahovno...“

Fero zatiahol ručnú brzdu a vystúpil.

Obzrel si kontajner a krvavú lajnu vedúcu k schúlenej postave v priechode.

„Je hotový?“

„Viem ja?“

„Janči, ic ho kuknúť...“

„Ani bohovi!“

Tak išiel vodič.

„Ty!“ a drgol mu do ramena. „Héj!“

Chytil ho za ramená a odtiahol ho od steny. Pozrel mu do tváre a rýchlo ho vrátil späť.

„Je studený a krvavý a... nejakú čudne tu čupí...“

„Hotový?“

„Je hotový...“

„Má retážku... alebo prstene?“ spýtal sa Janči.

Vodič sa pozrel.

„Nemá.“

„A penaženku?“

„Šacuvat ho nebudem! Dójdú fízli a budú zas múdri... serme račik nanho a podme het!“

„Nemôžeme!“ zaskučal veliteľ ľavej stúpačky. „Máme ho v rajóne, kúsok od kontajnera. Každý blbec zistí, že sme tu boli a museli sme ho vidieť! Aj fízli! Radšej zavolaj na dispečing...“

„Kristaboha, taká lapália...“ zauvažoval vodič Fero, ale podvedome tušil, že kolega má pravdu. Už sa z toho nevyvlečú.

„Máš asi recht, zavolám na dispečing, nech pošlú policajtóf...“

„Panenko Maria Šaštýnska, oroduj za nás...“ zastonal Janči.

3

Pondelok 7:22

„Chlapci... a potom som si ju otočil na bruško...“ Chosé stíchol a škodoradostne skontroloval tváre prítomných. Bol spokojný. Závideli všetci.

Tlstý Váňa si už hodnú chvíľu neodhryzol, hoci kopa pred ním na stole svedčila o tom, že v sobotu vydával najmenej tri dcéry, alebo zdedil podiel v McDonalde. S otvorenými ústami civel na Chosého a čakal, čo bude.

Kuky mu z kopy ukradol kúsok salámy a polovicu vajca na tvrdo a slastne privoňal. Na svojom stole mal položený nízkokalorický jogurt a grahamové rožky, lebo výsledky z labákov ešte stále ukazovali kritické hodnoty triglyceridov a cholesterolu v krvi, a hoci cvičil ako besný, priberal a priberal. Keby mal normálnu výšku, žiadny problém, ale na krpcovi bolo vidieť každé kilo dvojnásobne a Krauzovi už pripadal ako Václav Neckář. Videl ho nedávno v televízii... tiež by si mal dať skontrolovať triglyceridy.

Hanzel si kúpil kosmodisk na kríže a chválil ho, kade chodil, až ho začali upodozrievať, že ho platí firma, čo ten nezmysel predáva. Všetkým tvrdil, že na presnosť v streľbe to nemá žiadny negatívny vplyv a že ešte stále patrí k najlepším strelcom v kraji. Nevideli ho strieľať už dosť dávno, a tak mu sotvakto veril.

Váňa už netlstol, už sa viac nedalo. Asi sa mu vzoprela koža a odmietla sa ďalej naťahovať. Jedol a jedol, ale prekonať stošesťdesiatku nie a nie.

Starý Burger fajčil, a pretože ho polohy na brušku aj napriek veku stále zaujímali, odložil noviny a spozornel.

Krauz pozrel na hodinky a keď zistil, že do ranného nástupu u šéfa majú ešte osem minút, rozhodol sa nekaziť parťákovi radosť a zaťal zuby, hoci mal sto chutí poslať Chosého do prčíc aj s jeho nočnými zážitkami.

Krauz sa usmial. Chosé sedel vedľa zrkadla a Krauz sa našteľoval tak, že videl svoj odraz vedľa neho. Sám musel uznať, že keď im kolegovia hovorili whisky boys, mali v niečom pravdu. Na fľaši whisky Black&White boli dvaja psíci. Biely a čierny. Sedeli poslušne vedľa seba a... teraz, keď sedeli aj oni poslušne vedľa seba, boli im naozaj podobní. Čierny Chosé a biely Krauz. Bohvie, čo slovo rasizmus znamená v skutočnosti... na oddelení vražd mali iné starosti než posmievať sa Chosému za jeho výzor. Keby ich mali aj aktivisti niektorých takzvaných hnutí, mnohé noviny by vychádzali iba dvojstranové a nikomu by to neprekázalo a... možno by takých výrazov ani nebolo treba. Bežní ľudia majú iste iné starosti.

„A... potom?“ nevydržal Váňa a zároveň sa spýtal a odhryzol si z obrovského obloženého chlebička.

„Potom... som ju...“

Zazvonil telefón.

„Dokelu!“ zakliakal Chosé, lebo už bol dobre rozbehnutý a odhodlaný vysvetliť im do najmenších podrobností, čo s rozvedenou riaditeľkou gymnázia včera robil a čo sa s ňou ešte len chystá spraviť. Signalizoval im to už mesiac, lebo tak dlho odolávala, ale včera sa zlomila a chlapi chceli počuť výsledok.

„Krauz, oddelenie vr... už ideme.“

Položil a všetci stuhli.

„Asi niečo máme, volal Šaňo. Máme si švihnúť všetci k nemu.“

„Kurva!“ povedal Váňa, ale nemyslel tým šéfa.

Alexander Mayor bol šéf oddelenia vražd už dlho a takýto titul by si nezaslúžil. Robil, čo mohol, aby ukočiroval partu vraždárov, obhájl ich prácu na každej zbytočnej porade a sledoval všetky nové prípady, na ktoré sa ho vrchnosť neustále vypytovala. Bola to nezávideniahodná robota. Mobil mu vyzváňal aj v sobotu a v nedeľu a aj cez sviatky a operačný dôstojník iba hlásil... mŕtvoľa tam a tam... zranenia také a také... okres urobil to a to... a čo mám robiť?

Nič. Vražďári sa postarajú, stačí zavolať a skáču ako na špagátiku.

Na chodbe bol pohyb ako počas manévrov. Šéf asi obvolal aj ostatné kancelárie. Všetko sa náhlilo k nemu.

„Posledný zamyká...“ zasyčal Burger cez rameno Váňovi, lebo dobre vedel, že kým sa vyteperí spoza stola, ostatní už budú pred fajrontom.

„Vím, néé...!“ zafrflal Váňa a kúsok majonézy mu kva-pol na košeľu. Rezignovane zamieril k umývadlu. Teraz už bude určite posledný...

„Kušte... tak ticho!“ šéf skúšal zvládnuť riavu sadajúcich si tiel a hrkotanie stoličiek. „Sadnite si už... začneme o pár minút skôr... kašľať na zvodku, ani vám ju nebudem čítať, koho zaujímajú štyri ukradnuté autá a jeden vyrazený zub v Kotve? Koho to naozaj zaujíma, prečíta si ju sám. Máme tu čerstvé hlásenie o náleze podozrivej mŕtvolky muža... to je pre nás zaujímavé... tak bude tu už ticho!“

„Kušte...“ zasyčal Krauz a pripravil si ceruzku a štvorčekovaný dvojhárok.

Všetci stíchli.

Mayor sa nadýchol a pokračoval.

„Mŕtvola neznámeho muža sa nachádza... kde je Váňa?“

„On je...“ skúsil nesmelo Kuky.

Dvere sa rozleteli a Váňa s obrovským mokrým flakom na hrudi víťazoslávne vpochodoval dnu.

„... už dojedol,“ dokončil Kuky.

„... tak, teraz sme už určite kompletní. Pokračujem... mŕtvola neznámeho muža sa nachádza na Kláštornej ulici pri múre a muž je, ako mi hlásil operačný, zdemolovaný! Treba to pozrieť.“

„Šaňo, Kláštorná je slepá, pri múre pod hradom sa končí, tam nemá neznámy čo robiť. Celú ľavú stranu zaberá archív mestskej knižnice a zatuchnuté byty starousadlíkov a pravá strana, opretá o hradný múr, bola zrekonštruovaná na luxusné byty a predáva sa papalášom. Vraj sedem melónov za byt...“

„Kecáš!“

„Kuky, nekecám! Kupujem tam dva, tak viem, čo budem platiť, néé?!“

Mayor zopäl ruky a povytiahol obočie.

„Richard, prosím ťa, vykašli sa na tie vaše večné fóriky a začnime niečo robiť!“

„Iste, šéfe! Takže... chcel som iba povedať, že tam bezdomovci ani žobráci nechodia, tak prečo je to neznáma mŕtvola?“

„Lebo mi operačný hlásil, že nemá u seba žiadne doklady!“

Krauz začal písať. Poznámku o dokladoch zakončil veľkým výkričníkom.

„Pokračuj!“ postrčil šéfa.

„Okresný výjazd je tam od trištvрте na sedem. O šiestej ho našli smetiari, ležal kúsok od kontajnerov zašitý v rohu nejakého podchodu...“

„Bol tam súdniar?“

„Ešte nie. Okres zastavil ohliadku, keď zistili rozsah zranení.“

„A ten je?“

„Rozsah? Je vraj celkom dobitý.“

Krauz znechutene odhodil ceruzku na stôl.

„Takže vieme houbeles!“

„A preto sa na to radšej pozrieme! Richard, chcem od teba počuť excelentné rozdelenie síl a stručnú analýzu.“

„Analyzovať nemám čo a excelentne tam vybehne všetko, čo má ruky a nohy zdravé! Ozvem sa ti z miesta činu a potom uvidíme. Volám Lengyela, potrebujem tam súdneho lekára...“

„Netreba, už ho volal operačný. Privezie ti ho hliadka.“

„Tak čo ma zdržuješ, mohol som byť už tam a...“

Zazvonil telefón.

„Mayor, prosím... Áno, pán riaditeľ... ááno... vieme... je mŕtvy... nie, nevieme... nie, nevieme... nie, ešte nevieme... ale ja mám túto informáciu iba päť minút, odkiaľ to mám všetko vedieť?... Kedy sa sťažovala? V piatok? Nie... nezvestnosti nevidujeme, na to je oddelenie pátrania... Áno, spojím sa s nimi... kto by tam išiel, Krauz!!“

Mayor položil a zovrel pery.

„Riaditeľ chce byť informovaný, okamžite a priebežne. Ak sa potvrdí, že je to ten chlapec, sme v pi... jeknej brynde... a vraj prečo ešte nič nevieme, a že kto pôjde na mies-

to činu...“ šéf oddelenia vražd hlasno dychčal a musel si povoliť kravatu.

„Ja?“ spýtal sa Krauz a vystrúhal blbečkovský ksicht.

„Neser ma a zmizni!! A cestou telefonuj! Stále! Chce byť informovaný... okamžite a priebežne!“

„Kto? Vrátnik?“

Mayor zaťal zuby a chvíľu hľadal na stole gumu, ale našiel iba polkilové krištáľové ťažidlo na spisy. Bolo mu ho ľúto, a tak tentokrát nehodil nič.

Ľúto ťažidla, nie Krauz.